

T R E Ś Ć :

ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW I PRZEWODNICZĄCEGO PKPG:

Poz. 173 — z dnia 10.VII.1950 r. w sprawie zmiany zarządzenia z dnia 22 maja 1950 r. w sprawie uporządkowania działalności wydawniczej w dziedzinie gospodarczej i technicznej.

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 174 — z dnia 24.VI.1950 r. w sprawie organizacji dystrybucji materiałów instalacyjno - sanitarnych.

Poz. 175 — z dnia 1.VII.1950 r. w sprawie uruchomienia środków finansowych objętych dodatkowym planem inwestycyjnym na 1950 rok.

Poz. 176 — z dnia 1.VII.1950 r. w sprawie dystrybucji barwników.

Poz. 177 — z dnia 11.VII.1950 r. w sprawie zasad uruchamiania środków Rezerwy Wyrównawczej przewidzianej w części 29, dziale 3, Planu Inwestycyjnego na r. 1950.

Poz. 178 — z dnia 12.VII.1950 r. w sprawie ustalenia opakowań podlegających zabezpieczeniu i zwrotowi oraz określenia wytycznych organizacji zwrotów opakowań.

INSTRUKCJE:

Poz. 179 — z dnia 27.VI.1950 r. w sprawie planowania operatywnego w żegludze śródlądowej.

Poz. 180 — z dnia 11.VII.1950 r. w sprawie zakresu i trybu bankowej kontroli technicznej inwestycji.

PISMA OKÓLNE:

Poz. 181 — z dnia 20.VI.1950 r. w sprawie przyspieszenia zamówień na aparaturę naukowo - badawczą i pomiarową z importu.

Poz. 182 — z dnia 30.VI.1950 r. w sprawie sporządzenia planu zamówień importowych na maszyny, urządzenia, sprzęt i inwentarz wymagające zakontraktowania w roku 1951 dla zaopatrzenia inwestycji po roku 1951.

Poz. 183 — z dnia 3.VII.1950 r. w sprawie warunków ubezpieczenia od ognia mienia pracowniczego w zakładach przemysłowych.

Poz. 184 — z dnia 4.VII.1950 r. w sprawie sporządzenia dodatkowego planu zaopatrzenia inwestycji w maszyny, urządzenia, sprzęt i inwentarz na rok 1950.

Poz. 185 — z dnia 5.VII.1950 r. w sprawie trybu zamawiania fachowych czasopism zagranicznych dla urzędów, instytucji i przedsiębiorstw uspołeczniczonych na rok 1951.

Sprostowanie błędów w zarządzeniu Przewodniczącego PKPG w sprawie powołania komisji do spraw uporządkowania gospodarki materiałami budowlanymi.

173.

ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW I PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 10 lipca 1950 r.
(znak OP 50B-03-12)

zmieniające zarządzenie z dnia 22 maja 1950 r. w sprawie uporządkowania działalności wydawniczej w dziedzinie gospodarczej i technicznej.

W zarządzeniu Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego znak: OP50B-03-20 z dnia 22 maja 1950 r. w sprawie uporządkowania działalności wydawniczej w dziedzinie gospodarczej (Biuletyn PKPG nr 11, poz. 138) wprowadza się następujące zmiany:

W § 1 po słowach „Gospodarki Komunalnej“ dodać w następnych wierszach: „Rolnictwa i Reform Rolnych“ oraz „Leśnictwa“.

PREZES RADY MINISTRÓW

J. Cyrankiewicz

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

174.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 24 czerwca 1950 roku.
(znak BI8B-103a-158)

w sprawie: organizacji dystrybucji materiałów instalacyjno-sanitarnych.

Zgodnie z zasadami ustalonymi w uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 14 października 1949 roku, w sprawie organizacji współpracy central handlowych z centralami zaopatrzenia oraz w celu właściwego zorganizowania sieci handlowej do sprawnego zaopatrzenia wykonawców Państwowego Planu Inwestycyjnego, zarządza się w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Handlu Wewnętrznego i Budownictwa, co następuje:

§ 1. 1. Dystrybucję artykułów instalacyjnych ogrzewniczych, sanitarno - kanalizacyjnych oraz artykułów pomocniczych przy robotach instalacyjnych powierza się Centrali Handlowej Przemysłu Metalowego (CHPM).

2. Dystrybucja ta w zakresie artykułów przewidzianych na cele instalacyjne powinna być wykonywana przez stworzoną do tego celu specjalną sieć handlową.

3. Zadaniem sieci handlowej będą zarówno planowane jak i dorywcze dostawy artykułów instalacyjno - sanitarnych dla przedsiębiorstw państwowych, samorządowych i spółdzielczych oraz jednostek budżetu państwowego.

§ 2. 1. Dla wykonania zadania, o którym mowa w § 1, CHPM powoła samodzielne hurtownie branżowe w miejscowościach, w których powołanie tego rodzaju jednostki jest uzasadnione względami gospodarczymi.

2. W pozostałych częściach kraju, CHPM wykorzysta istniejącą sieć hurtowni, tworząc w nich komórki przeznaczone wyłącznie dla dystrybucji artykułów instalacyjno-sanitarnych.

§ 3. Centralną komórkę, upoważnioną do wykonania zadań omówionych w § 4, powinien stanowić odrębny dział instalacyjno - sanitarny, powołany w ramach Biura Sprzedaży Odlewów CHPM.

§ 4. Zadaniem działu instalacyjno - sanitarnego będą w zasadzie następujące zagadnienia:

1) planowanie zapotrzebowania i zbytu artykułów instalacyjno - sanitarnych w skali państwowej,

2) koordynowanie planów zbytu z produkcją oraz innymi Centralami branżowymi w zakresie przejętych od nich do sprzedaży artykułów,

3) rozdział puli towarowej na rejony (województwa), a w rejonach na samodzielne hurtownie lub komórki sanitarno - instalacyjne w hurtowniach wielobranżowych,

4) zawieranie umów generalnych ramowych lub porozumień z innymi centralami właściwymi branżowo dla dystrybucji artykułów instalacyjno - sanitarnych, które nie były dotychczas prowadzone przez CHPM, o przejęcie tych artykułów do sprzedaży przez CHPM w całości lub w części.

§ 5. Przedmiotem dystrybucji przez samodzielne hurtownie i komórki instalacyjno - sanitarne w hurtowniach wielobranżowych powinny być następujące towary:

1) rury żeliwne i kształtki kanalizacyjne,

2) rury żeliwne i kształtki wodociągowe,

3) rury i osadniki deszczowe, podrynniki, rury wy-wiewne, zasuwki burzowe, włazy, wpusty, stopnie kanałowe,

4) sanitaria żeliwne emaliowane i asfaltowane, jak: wanny, zlewy, zlewozmywaki, klozety, umywalki, konsole, kratki ściekowe, syfony, tłuszczowniki, pisuary, galanteria łazienkowa, płuczki,

6) sedesy,

7) rury gazowe czarne i ocynkowane oraz rury kotłowe,

8) łączniki do rur gazowych,

9) rury płuczące, śruby i grzybki do sedesów, pociągacze z łańcuszkami, uszczelki i lejki gumowe, haki i uchwyty do rur, rury ołowiane, minia, konopie białe i smołowane,

10) boilery z osprzętem,

11) armatura sieci domowej i instalacyjna do wody, gazu i centralnego ogrzewania,

12) armatura żeliwna wodociągowa,

13) kąpielowe piece gazowe i węglowe, podstawy do pieców kąpielowych, termy gazowe,

14) grzejniki w postaci pojedynczych członów dla celów wymiany przy awariach, wsporniki i uchwyty do grzejników,

przy czym artykuły wymienione w punktach 5) — 9) i 10) nie wchodzące dotychczas w zakres działalności CHPM winny być przejęte do sprzedaży przez samodzielne hurtownie i komórki instalacyjno-sanitarne w hurtowniach na podstawie umów z właściwymi centralami handlowymi.

§ 6. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia wykonawcze z tym, żeby forma działania organizacji dystrybu-

cyjnej materiałów instalacyjno - sanitarnych, ustalona niżej zarządzeniem była w pełni wprowadzona w życie do dnia 31.XII.50 r.

**PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

w z. E. S z y r

175.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

z dnia 1 lipca 1950 r.

(znak IN2Cz-01-6)

w sprawie uruchomienia środków finansowych objętych dodatkowym planem inwestycyjnym na 1950 rok.

§ 1. W celu uruchomienia środków finansowych objętych dodatkowym planem inwestycyjnym na 1950 rok, uchwalonym przez Radę Ministrów w dniu 24 czerwca 1950 r. — inwestorzy centralni zarządzają opracowanie:

1) formalnych wniosków inwestycyjnych w odniesieniu do tytułów nowych lub uzupełniających tytuły istniejące w przypadku ich rozszerzenia rzeczowego w granicach kwot uchwalonych przez Radę Ministrów.

2) zestawień wg wzorów 1B, 2B, 3, 4 i objaśnień do nich — do wniosków określonych w p. 1) o ile obejmują nakłady na roboty wykonawcze, tj. budowlane, zwykłe i specjalne oraz montażowe o wartości powyżej 20 mio zł.

§ 2. Uruchomienie przez Bank Inwestycyjny środków z dodatkowego planu inwestycyjnego na 1950 rok odbywa się:

1) co do inwestycji polegających wyłącznie na zakupie, bez względu na wysokość nakładów oraz dla inwestycji zawierających dodatkowe nakłady na roboty wykonawcze wartości poniżej 20 mio zł — na podstawie wniosków inwestycyjnych składanych w Banku Inwestycyjnym i opatrzonych klauzulą wykonawczą przez inwestorów centralnych,

2) co do inwestycji zawierających nakłady na roboty wykonawcze wartości powyżej 20 mio zł — na podstawie wniosków opatrzonych klauzulą wykonawczą przez Departament Inwestycji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego po zbadaniu realności wykonawstwa na podstawie załączników do wniosków wymienionych w § 1, p. 2) niniejszego zarządzenia.

**PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

wz. Dr St. Jędrychowski

176.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

z dnia 1 lipca 1950 r.

(znak BI-1-2-27)

(wyciąg)

w sprawie dystrybucji barwników.

W wykonaniu zasad określonych w Uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 14 października 1949 r. w sprawie organizacji współpracy central handlowych z centralami zaopatrzenia, zarządza się, co następuje:

§ 1. Biuro Sprzedaży Produktów Organicznych Centrali Handlowej Przemysłu Chemicznego, zwane dalej w skrót-

ceniu „Biuro Sprzedaży“, jest wyłącznym dystrybutorem barwników pochodzących:

- a) z produkcji krajowej,
- b) z importu,
- c) z remanentów do upłynnienia.

§ 2. 1. Biuro Sprzedaży, zgodnie z wytycznymi wymienionej we wstępie uchwały, rozprawdza barwniki do przemysłu państwowego, stosując przy większych partiach towarowy zasadę bezpośrednich wysyłek z zakładów wytwórczych do odbiorców przemysłowych oraz przy zaopatrywaniu odbiorców w mniejsze partie towaru — zasadę rejonizacji dostaw z terenowo właściwej hurtowni.

2. Dla zrealizowania zasady rejonizacji dostaw Biuro Sprzedaży kieruje większe partie towaru do magazynów hurtowni Centrali Handlowej Przemysłu Chemicznego, skąd będą zaopatrywani w drobne ilości barwników poszczególni odbiorcy. W tym celu zostają wytypowane hurtownie CHP Chemicznego w miejscowościach: Łódź, Częstochowa, Bielsko, Wałbrzych, Zielona Góra i Białystok. Hurtownie te będą się specjalizować w zakresie zaopatrzenia przemysłu (zwłaszcza włókienniczego), znajdującego się w wyznaczonym rejonie.

Wymienione w ust. 2 hurtownie CHP Chemicznego będą ponadto posiadały asortyment barwników, przeznaczonych dla zaopatrzenia przemysłów: spożywczego, futrzanego, skórzanego, graficznego i drzewnego. Biuro Sprzedaży ustali wzorcowy asortyment barwników, w które powinna być zaopatrywana każda hurtownia, zgodnie z jej specjalizacją i potrzebami obsługiwanego rejonu. W miarę potrzeby sieć hurtowni będzie powiększana.

§ 3. 1. Dostawy bezpośrednie barwników z fabryk produkujących do odbiorców mogą mieć miejsce na zlecenie Biura Sprzedaży w ilościach nie mniejszych niż 50 kg dla barwników bezpośrednich, kwasowych, kwasowo-chromowych, siarkowych, nigrozyn i naftoli oraz 10 kg dla pozostałych grup barwników.

2. Centralne zarządy przemysłu przesyłają całe zapotrzebowanie na barwniki do Biura Sprzedaży, które w porozumieniu z krajowym przemysłem barwnikarskim ustali ilości barwników do sprowadzenia z zagranicy, podając je do Centrali Importowo - Eksportowej Chemikalii i Aparatury Chemicznej „CIECH“. Biuro Sprzedaży jest jedynym kontrahentem „CIECH“u na odcinku barwników.

3. Biuro Sprzedaży zapewni doradztwo techniczne i instruktaż dla personelu handlowego przez bezpośredni kontakt z wytypowanymi hurtowniami.

4. Drobny przemysł i rzemiosło oraz pozostali odbiorcy będą zaopatrywani przez rejonowe hurtownie CHP Chemicznego.

§ 4. Barwniki importowane są zamawiane przez odbiorców na równi z barwnikami krajowymi w Biurze Sprzedaży, które wytypowuje asortyment do sprowadzenia z zagranicy, uzgadniając go z krajowym przemysłem barwnikarskim.

Biuro Sprzedaży kieruje zamówienie do „CIECH“u i z chwilą potwierdzenia przyjęcia zamówienia podpisuje wiążącą umowę z kontrahentem, który zgłosił zapotrzebowanie na barwniki oraz zawiadamia „CIECH“, zlecając wykonanie zamówienia.

W miarę możliwości przesyłki barwników importowanych będą kierowane wprost do zakładów.

§ 5. 1. W celu umożliwienia sporządzenia we właściwym czasie planu produkcyjnego, planu importu i eksportu na barwniki, zapotrzebowanie odbiorców powinno być złożone w Biurze Sprzedaży w terminach przewidzianych instrukcją Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

w sprawie opracowania planu techniczno - przemysłowo-finansowego.

2. Niedotrzymanie terminów spowodowane specyficznymi trudnościami przemysłu powinno być podane do wiadomości Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. 1. W zakresie upłynnienia remanentów obowiązuje instrukcja Nr 3 Departamentu Bilansów Towarowych Artykułów Przemysłowych, Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, z dnia 24 listopada 1949 r., znak BI/UR 1.52 w sprawie upłynnienia nadmiernych remanentów barwników.

2. Remanenty drobne, często w nieoryginalnych opakowaniach, znajdujące się w zakładach produkcyjnych przemysłu kluczowego powinny być zgłaszane do Biura Sprzedaży, które jako jedyny dystrybutor barwników pokryje nimi zaopatrzenie drobnego przemysłu lub spółdzielczości, lub przeznaczy je dla przemysłu kluczowego po uprzednim uzgodnieniu możliwości zużycia. W przypadku powstania remanentów nadających się do przeróbki lub stosowania w mieszankach, przemysł barwnikarski na uzgodniony z nim wniosek Biura Sprzedaży będzie te remanenty przyjmował.

Przypadki takie muszą być każdorazowo uzgodnione między zainteresowanymi stronami pod względem gospodarczym i technicznym.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. S z y r

177.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 lipca 1950 r.

(znak INID-01-0)

w sprawie zasad uruchamiania środków Rezerwy Wyrównawczej, przewidzianej w części 29, dziale 3, Planu Inwestycyjnego.

I. W s t ę p

§ 1. Na podstawie upoważnienia, zawartego w § 7 pkt 2a uchwały Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1949 r. o Planie Inwestycyjnym na rok 1950, ustala się niniejszym zasady dysponowania środkami, przewidzianymi w P. I./50, Część 29, Dział 3, na dofinansowanie inwestycji wykonywanych ze środków bezzwrotnych.

II. Zasady dysponowania rezerwą na dofinansowanie Planu

§ 2. 1. Ogół środków Rezerwy Wyrównawczej w kwocie 46,5 mld. zł dzieli się na środki przeznaczone na dofinansowanie inwestycji:

- a) krajowych,
- b) z importu.

2. Środki na inwestycje krajowe przeznaczone są przede wszystkim na dofinansowanie inwestycji zasadniczych (ważniejszych), oznaczonych w Planie Wykonawczym symbolem (W). Decyzje o dofinansowaniu poszczególnych inwestycji zasadniczych wydaje Przewodniczący PKPG na wniosek właściwego ministra.

3. W ramach środków przeznaczonych na dofinansowanie inwestycji krajowych (34,5 mld. zł), przydziela się inwestorom centralnym, wymienionym w zał. Nr 1, kwoty na dofinansowanie, w przypadkach bezwzględnej konieczności, inwestycji tzw. „pozostałych“ i tych „zasadniczych“, których kwota dofinansowania nie przewyższa 5 milionów złotych.

Decyzje o dofinansowaniu wyżej wymienionych inwestycji wydaje właściwy minister na wniosek inwestora naczelnego.

4. Środkami przeznaczonymi na dofinansowanie inwestycji z dostaw importowych, w wys. 12 mld. zł, dysponuje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, przenosząc je w miarę potrzeby z Cz. 29 do Cz. 28, po całkowitym wyczerpaniu tej ostatniej.

W razie niewykorzystania całej kwoty 12 mld. zł na dofinansowanie inwestycji z importu, niewykorzystana część zostanie przeznaczona na inwestycje krajowe.

§ 3. 1. Środki przewidziane w Części 29 — Rezerwa Planu, Dział 3 — Rezerwa Wyrównawcza, służyć będą w części przeznaczonej na inwestycje krajowe wyłącznie na:

- a) pokrycie różnicy między planowanym pierwotnie kosztem inwestycji objętej wnioskiem inwestycyjnym, a faktycznym kosztem wykonania inwestycji w planowanym zakresie rzeczowym wg cen aktualnych,
- b) pokrycie różnicy w wysokości faktur za wykonane roboty, powstałej skutkiem przekazania przez inwestora zapłaconych uprzednio z jego środków inwestycyjnych materiałów budowlano - montażowych, na rzecz przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego, zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 16 grudnia 1949 r. (Biul. Fin. PKPG Nr 10 z grudnia 1949 r., str. 306).

2. Środki powyższe nie mogą w żadnym wypadku służyć na finansowanie inwestycji nowych, w Planie nieprzewidzianych. Przez inwestycje w Planie nieprzewidziane rozumie się:

- a) inwestycje, które nie posiadają tytułu w Planie na rok 1950,
- b) inwestycje, które stanowią rozszerzenie zakresu rzeczowego ustalonego na r. 1950.

W wyjątkowych przypadkach — o ile dana inwestycja figuruje już w P. I. 50 — dopuszczalne jest przyspieszenie w 1950 roku tempa realizacji inwestycji i odpowiednie dofinansowanie:

- 1) jeżeli to pozwoli na całkowite dokończenie inwestycji w r. 1950,
- 2) jeżeli to jest konieczne ze względu na zatwierdzony plan produkcyjny inwestora,

lecz pod warunkiem pełnego zapewnienia wykonawstwa i zaopatrzenia materiałowego, bez zmniejszenia zakresu rzeczowego inwestycji przewidzianych już w Planie Inwestycyjnym na rok 1950.

§ 4. Termin rozpoczęcia czynności związanych z dofinansowaniem Planu z Rezerwy Wyrównawczej, ustala się na dzień 15 lipca 1950 r.

Termin zakończenia akcji ustala się na dzień 31 grudnia 1950 rok.

§ 5. Dofinansowania inwestycji P. I./1950, dokonane na zasadach i w trybie niniejszego zarządzenia, stanowią przeniesienie środków z Rezerwy Planu do właściwych części Planu (§ 7, pkt 2a, Uchwały RM z dnia 22 grudnia 1949 roku o Planie Inwestycyjnym na r. 1950) i nie wymagają przeprowadzenia procedury, przewidzianej w Zarządzeniu Przewodniczącego PKPG i Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1950 r.

§ 6. Przepisy w sprawie przebiegu operacji związanych z dofinansowaniem Planu ustali PKPG (Departament Inwestycji i Budownictwa).

§ 7. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15.VII.1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

MINISTER FINANSÓW

w z. Dr St. Jędrzychowski

w z. E. Droźniak

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z dnia 1.VII.1950 r.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Departament Inwestycji

z dnia 11 lipca 1950 r.

(znak INID-1200-50)

P R Z E P I S Y

w sprawie przebiegu operacji związanych z dofinansowaniem P. I./50.

§ 1. Do przeprowadzenia operacji związanych z dofinansowaniem danej inwestycji ze środków Rezerwy Wyrównawczej służą formularze RW1 i RW2.

Uwaga 1: Nie dotyczy to inwestycji pochodzących z importu, gdyż utrzymuje się zasadę automatycznego płacenia faktur przez bank finansujący.

Uwaga 2: Wniosek inwestora o dofinansowanie wyrażony jest w kwotach brutto oraz w netto po potrąceniu planowanej oszczędności.

Uwaga 3: Wniosek o dofinansowanie może być składany dopiero na 2 miesiące przed przewidywanym terminem wyczerpania się posiadanego kredytu inwestycyjnego.

§ 2. 1. Wniosek inwestora — dysponenta kredytu o dofinansowanie inwestycji „zasadniczej“ sporządza się na formularzu RW1 w 7 egzemplarzach.

2. Wniosek RW1 sporządza się tylko na kwoty od 5 mil. zł wzwyż. Kwoty poniżej 5 mil. zł potrzebne na dofinansowanie inwestycji zasadniczych, należy uzyskiwać w drodze virements lub Rezerwy Wyrównawczej właściwych inwestorów centralnych (patrz załącznik Nr 1).

3. Obieg egzemplarzy wniosku wypełnionych przez inwestora — dysponenta kredytu (inw. głównego lub bezpośredniego) jest następujący: 5 egzemplarzy przesyła inwestor — dysponent środków inwestorowi naczelnemu, 1 egz. — oddziałowi banku finansującego inwestycje, 1 zaś pozostawia w swych aktach. Inwestor naczelny przesyła wszystkie 5 egzemplarzy, po ich zaopiniowaniu — inwestorowi centralnemu, a ten z kolei przesyła je, po zaopatrzeniu opinią, do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Po zatwierdzeniu wniosku przez PKPG, 3 egzemplarze przekazane zostają Centrali Banku Inwestycyjnego do wykonania, 1 — Ministerstwu Finansów do wiadomości, 1 zaś egzemplarz zostaje w aktach Departamentu Inwestycji PKPG, Centrala B.I. przesyła 1 z otrzymanych egzemplarzy inwestorowi centralnemu, który z kolei przesyła go inwestorowi naczelnemu.

4. Oddział banku finansującego inwestycje, otrzymawszy wniosek RW1, przeprowadza (w razie konieczności w miejscu wykonywania inwestycji) dokładne badania oparte o analizę kosztorysu inwestycji, celem stwierdzenia przede wszystkim, czy inwestor ma podstawy do występowania o dofinansowanie na kwotę podaną we wniosku i czy są dane na to, że cała przyznana dodatkowa kwota zostanie w rb. wykorzystana.

Wynik swych badań wraz z opinią oddziału banku podaje na odwrócenie wniosku. Wynik badań musi zawierać:

- a) ocenę oddziału co do możliwości ograniczenia lub konieczności podwyższenia kwoty wnioskowanej o dofinansowanie,

- b) procentowe określenie dotychczasowego stanu zaawansowania robót, w oparciu o wskaźnik realizacji z ostatniego raportu sprawozdawczości inwestycyjnej,
- c) stwierdzenie, czy wniosek inwestora nie zmierza do rozszerzenia założeń projektu lub zakresu rzeczowego inwestycji ustalonego na r. 1950.

Zaopiniowany egzemplarz wniosku oddział banku przesyła do Centrali Banku Inwestycyjnego (banki współdziałające — za pośrednictwem własnej Centrali), która po skontrolowaniu opinii oddziału przesyła go Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Uwagi: Opinia banku musi zawierać stwierdzenie, czy tytuł podlegający dofinansowaniu nie był dotychczas zmniejszany. W opinii swej bank zaznaczy, czy propozycja ograniczenia została uzgodniona z inwestorem.

§ 3. 1. Wniosek inwestora-dysponenta limitu o dofinansowanie inwestycji „pozostałej” lub „zasadniczej”, gdy suma wniosku nie przewyższa 5 mil. zł, sporządza się na formularzu RW2 w 6 egzemplarzach.

2. Pełny komplet egzemplarzy wniosku przedkłada inwestor oddziałowi banku finansującego inwestycje celem zaopiniowania. Oddział zachowuje w swych aktach 1 egzemplarz, a pozostałe zwraca sporządzającemu wniosek, który również zachowuje 1 egzemplarz w aktach, a 4 przesyła inwestorowi naczelnemu.

Inwestor naczelnym, opatrzywszy wniosek swą opinią pozostawia w swych aktach 1 egzemplarz a 3 przesyła inwestorowi centralnemu, Inwestor Centralny zaś 2 zatwierdzone przez siebie egzemplarze przekazuje do wykonania Centrali Banku Inwestycyjnego. W przypadku negatywnej opinii oddziału banku finansującego inwestycje, inwestor centralny obowiązany jest uzgodnić swoje stanowisko z Centralą Banku Inwestycyjnego przed zatwierdzeniem wniosku. W razie niemożności uzgodnienia — sprawa zostaje przekazana do decyzji PKPG.

Bank Inwestycyjny zawiadamia raz na miesiąc PKPG i Ministerstwo Finansów o przeprowadzonych dofinansowaniach z podziałem wg inwestorów centralnych.

§ 4. Inwestorzy naczelnym i centralnym oraz Centrala Banku Inwestycyjnego prowadzą ewidencję dofinansowań ze środków Rezerwy Wyrównawczej, osobno dla wniosków RW1 i osobno dla RW2.

W szczególności Centrala Banku Inwestycyjnego obowiązana jest czuwać nad nieprzekraczaniem kwot ustalonych dla poszczególnych inwestorów centralnych (załącznik Nr 1) na dofinansowanie inwestycji („pozostałych” i „zasadniczych”, dla których kwota wnioskowana nie przewyższa 5 mil. zł).

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Dr K. Secomski

178.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 lipca 1950 r.
(znak BI9B-501)

w sprawie ustalenia opakowań, podlegających zabezpieczeniu i zwrotowi, oraz określenia wytycznych organizacji zwrotów opakowań.

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań (Biuletyn PKPG nr 10, poz. 128) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Opakowaniami zwrotnymi w rozumieniu niniejszego zarządzenia są opakowania, nazywane w Jednolitym Planie Kont opakowaniami wysyłkowymi zwrotnymi, które służą do wielokrotnego użytku i pozostają własnością dostawcy towaru.

2. Opakowaniami wysyłkowymi w rozumieniu niniejszego zarządzenia są opakowania, zwane w Jednolitym Planie Kont opakowaniami wysyłkowymi bezzwrotnymi, które nadają się do kilkakrotnego użytku i są sprzedawane łącznie z towarem, lecz cena ich nie mieści się w cenie towaru.

§ 2. 1. Zabezpieczeniu i zwrotowi podlegają:

- 1) opakowania zwrotne wymienione na wykazie A, stanowiącym załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia,
- 2) opakowania wysyłkowe wymienione na wykazie B, stanowiącym załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

2. Opakowania zwrotne powinny być zwrócone dostawcy przez odbiorcę w stanie nadającym się do dalszego użytku w ilości otrzymanej.

3. Opakowania wysyłkowe powinny być zwrócone dostawcy przez odbiorcę w stanie nadającym się do dalszego użytku w ilości nie mniejszej niż 50% ilości otrzymanej.

§ 3. 1. Opakowania nadające się do dalszego użytku powinny być odesłane do miejsca wskazanego przez dostawcę.

2. Koszt zwrotu opakowania ponosi dostawca.

§ 4. Opakowanie wysyłkowe uszkodzone lecz nadające się do remontu, o ile nie może być odremontowane przez odbiorcę towaru we własnym zakresie, ulega sprzedaży organizacjom powołanym do remontu opakowań.

§ 5. Koszty konserwacji i remontu opakowań zwrotnych ponosi dostawca, chyba że uszkodzenie nastąpiło z winy odbiorcy.

§ 6. 1. Opakowania powinny być zwrócone w terminach wskazanych w zarządzeniach wydanych na podstawie § 2 powołanej we wstępie uchwały, a w braku określenia terminów w tych zarządzeniach, w terminach określonych umową stron lub ogólnymi warunkami dostaw.

2. W razie niezwrócenia w terminie opakowań w ilości określonej w § 2 odbiorca towaru ponosi karę umowną, której wysokość określa: zarządzenie wydane na podstawie § 2 powołanej we wstępie uchwały, umowa stron lub ogólne warunki dostaw.

3. W razie zwłoki odbiorcy przy zwrocie opakowania dostawca, nie zwalniając odbiorcy od obowiązku poniesienia kary umownej, wyznaczy mu odpowiedni dodatkowy termin do zwrotu opakowania, o ile termin taki nie będzie określony w zarządzeniu, o którym mowa w § 2 powołanej we wstępie uchwały.

4. W razie niedostarczenia opakowania wysyłkowego w dodatkowym terminie, odbiorca obowiązany jest uiścić dostawcy trzykrotną wartość opakowania. Uiszczenie trzykrotnej wartości opakowania zwalnia od obowiązku zwrotu opakowania użytkowego.

§ 7. Opakowania zwrotne i wysyłkowe powinny być oznaczane napisem: „do zwrotu”.

§ 8. Dostawca może zwolnić odbiorcę od obowiązku zwrotu opakowania wysyłkowego w całości lub części.

§ 9. Opakowanie zwrotne może być odstąpione przez dostawcę tylko na zarządzenie władz nadrzędnych.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. S z y r

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 lipca 1950 r. znak: BI9B-501.

W Y K A Z A.

podlegających zabezpieczeniu i zwrotowi opakowań zwrotnych.

1. Beczki żelazne.
2. Cysterny.
3. Kontenery.
4. Butle stalowe.
5. Transporterki.
6. Skrzynie specjalne.
7. Beczki do wina, piwa, soków, napojów bezalkoholowych, produktów owocowych.
8. Bebnny pokablowe.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 lipca 1950 r. znak: BI9B-501.

W Y K A Z B.

podlegających zabezpieczeniu i zwrotowi opakowań wysyłkowych.

1. Skrzynie drewniane a w szczególności: skrzynie do jaj, masła, serów, drobiu, smalcu, mydła, owoców i warzyw, ryb, chemikalii, szkła.
2. Pokrywy po belach papieru.
3. Klatki drewniane.
4. Beczki drewniane do twarogu, masła, chemikalii, artykułów żelaznych, do śledzi, miodu, na pulpy, na ogórki, do kapusty.
5. Wałki drewniane do nawijania papieru, wałki osnowowe do nawijania przędzy, kanetki do nawijania przędzy.
6. Wełna drzewna.
7. Kadzie.
8. Beczki blaszane, a w szczególności do karbidu i asfaltu.
9. Butle szklane, gliniane, aluminiowe, miedziane oraz korki szklane.
10. Worki jutowe, pakulane, papierowo - tkane, papierowo - wiskozowe, torby papierowe od 20 kg, tuleje papierowe po rolach papieru, płachty jutowe.
11. Bańki blaszane, a w szczególności na oleje, lakiery, rozpuszczalniki.
12. Kosze wiklinowe.
13. Kartony do proszku mlecznego, wkładki jajczarskie, wytłaczanki.
14. Puszki blaszane po marmoladzie, do cukierków.
15. Pudełka tekturowe do wyrobów cukierniczych.
16. Szpulki do filmów amatorskich.
17. Szpule na drut nawojowy.
18. Opakowania z tektury falistej.

179.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 27 czerwca 1950 r.
(Znak KL3C-01-3)

w sprawie planowania operatywnego w żegludze śródlądowej.

I. Część ogólna.

§ 1. Celem zapewnienia ściślejszej współpracy pomiędzy „Państwową Żeglugą Śródlądową“ a poszczególnymi instytucjami, korzystającymi z przewozów śródlądowych drogami wodnymi, osiągnięcia planowej i racjonalnej eksploatacji aparatu technicznego „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ oraz dla zmobilizowania wszystkich zatrudnionych do wykonania planu gospodarczego przez postawienie przed nimi konkretnych zadań, wprowadza się w zakresie żeglugi śródlądowej planowanie operatywne.

§ 2. 1. Plany operatywne sporządza się na okresy miesięczne.

2. Plan operacyjny żeglugi śródlądowej składa się z:
- a) operatywnego planu usług,
 - b) operatywnego planu eksploatacyjnego.

II. Operacyjny plan usług.

§ 3. 1. Operacyjny plan usług sporządza się na podstawie zgłoszeń ładunków do operatywnego planu usług (załącznik 1 do niniejszej instrukcji).

2. Zgłoszenia do operatywnego planu usług (dla ładunków powyżej 10 ton) składają Centralne Zarządy Przemysłu, Zjednoczenia, Centrale Handlowe oraz inne instytucje upoważnione przez właściwe ministerstwa w dwóch egzemplarzach Dyrekcji „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ w terminie do dn. 1-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny.

3. Zgłoszenia do operatywnego planu usług powinny być w zasadzie zgodne z dawnymi zgłoszonymi do ręcznego planu przewozów.

§ 4. W przypadku jeśli dana instytucja zamierza tylko korzystać z urządzeń przeładunkowych, znajdujących się w portach „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“, nie zgłaszając ładunków do przewozu, powinna ona złożyć Dyrekcji „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ zgłoszenie do operatywnego planu usług (przeładunek) (Załącznik 2 do niniejszej instrukcji) w terminie do dn. 1-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny.

§ 5. Dyrekcja „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ dokonuje analizy zgłoszeń i rozdziela je pomiędzy swoje Oddziały w terminie do dn. 8-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny, pozostawiając u siebie jeden egzemplarz zgłoszeń.

§ 6. 1. Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ udzielają zleceniodawcy potwierdzeń przyjęcia do przewozu danego rodzaju i ilości ładunków oraz terminu, w którym ma nastąpić załadowanie i przewóz, w terminie do dn. 18-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny.

2. W przypadku jeśli Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ stwierdzą na podstawie projektu planu eksploatacyjnego, że nie będą mogły przyjąć pewnej części ładunków do przewozu, powinny one zawiadomić o tym Dyrekcję „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ w terminie do dn. 15-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny i uzyskać od niej decyzję co do dalszego postępowania.

3. Jeżeli Dyrekcja „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ zdecyduje, że pewnej części ładunków nie będzie można przyjąć do przewozu, powinna ona bezzwłocznie zawiadomić o tym zleceniodawców, przesyłając odpowiedź negatywną do wiadomości Departamentowi Planowania Ministerstwa Komunikacji, celem włączenia tych ładunków do planu przewozów kolejowych.

4. W przypadku jeśli Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ stwierdzą na podstawie projektu planu eksploatacyjnego, że otrzymana do przewozu masa ładunkowa nie wykorzystana w pełni posiadanej zdolności przewozowej, powinny one zawiadomić o tym Dyrekcję „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ w terminie do dn. 15-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny i uzyskać od niej decyzję co do dalszego postępowania.

§ 7. Z chwilą potwierdzenia przyjęcia do przewozu danego rodzaju i ilości ładunków oraz terminu, w którym ma nastąpić załadowanie i przewóz (§ 6 ust. 1), dotrzymanie warunków staje się zadaniem planowym zarówno dla zgłaszającego, jak i dla „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“.

§ 8. Projekt operatywnego planu usług przesyłają Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ do Dyrekcji „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ na formularzach analogicznych do „Zgłoszenia ładunków do operatywnego planu usług“ (załącznik 1 i 2 do niniejszej instrukcji) w terminie do dn. 18-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny.

III. Operacyjny plan eksploatacyjny.

§ 9. 1. Operacyjny plan eksploatacyjny składa się z:

- a) operatywnego planu przeładunków,
- b) operatywnego planu przewozów.

2. Operacyjny plan eksploatacyjny sporządza się na podstawie projektu operatywnego planu usług.

3. Operacyjny plan przeładunków sporządzają ekspozytury „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“.

4. Operacyjny plan przewozów sporządzają Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“.

§ 10. 1. Natychmiast po otrzymaniu zgłoszeń do operatywnego planu usług Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ przesyłają ekspozyturom wyciągi z nich, sporządzone na formularzu analogicznym do „Zgłoszenia ładunku do operatywnego planu usług, dotyczące załadunków i wyładunków w poszczególnych portach śródlądowych“.

2. Ekspozytury „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ przesyłają projekty operatywnego planu przeładunków (załącznik 3 do niniejszej instrukcji) do Oddziałów „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ w terminie do dnia 12-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny.

3. Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ akceptują następnie projekty operatywnego planu przeładunków, wykorzystując zawarte w nich dane do sporządzenia operatywnego planu przewozów.

Zleceniodawca

Adres

Konto bankowe

R-k przesłać do

NADEŚLAĆ DO DNIA 1-GO M-CA POPRZEDZAJĄCEGO M-C OPERACYJNY
DYREKCJI „PAŃSTWOWEJ ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ“
Zgłoszenia ładunków do operatywnego planu usług „Państwowej Żeglugi Śródlądowej”
a) przewozy
za miesiąc 1950 r.

L. p.	Ł A D U N E K (nazwa i opakowanie)	R e l a c j a		Rodzaj przewozu i rodzaj ładunku				Z a ł a d u n e k			W y ł a d u n e k				dalsza ekspedycja		Wypełnia „Państwowa Żegluga Śródlądowa”	
		miejsce załadowania	miejsce wyładowania	na miesiąc planowania		orient. na miesiąc następny		data załadunku	sposób dostawy do miejsca załadunku	załadowca	norma załadowania w t/godz	pożądany termin wyładowania	wyładowca	norma wyładowania w t/godz.	rodzaj	ton	odległość	przewóz w tys. ton o / km
				rodzaj	ton brutto	rodzaj	ton brutto											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
R a z e m:																		

..... dnia

.....
(p o d p i s)

OBJAŚNIENIA:

- Kolumna 1 — Liczba porządkowa ładunku wstawionego do planu; wymienić wszystkie relacje w jakich dany ładunek ma być przewożony.
- „ 2 — Podać nazwę towaru zgodnie z taryfą „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ i rodzaj opakowania, np. żwir — (luzem), cukier — (worki), gwoździe — (skrzynie).
- „ 3 i 4 Nie wymaga objaśnień.
- „ 5 — Podać skrótami rodzaj ładunków przewożonych: „w“ — ładunki do wywozu, „p“ — ładunki pochodzące z przywozu, „k“ — ładunki obrotu wewnętrznego (krajowego).
- „ 6 — Podać wagę ładunku w tonach brutto.
- „ 8 — Podać wagę ładunków przewidywanych do przewozu w odpowiednich relacjach w miesiącu następującym po miesiącu operacyjnym.
Dalsze kolumny odnoszą się do ładunków przeznaczonych do przewozu w m-cu operacyjnym.
- „ 9 — Podać datę załadowania towaru na obiekty „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ ew. okres, w którym ładunki będą gotowe do załadowania.
- „ 10 — Podać jakim środkiem transportu dany ładunek zostanie dostarczony do miejsc załadowania: koleją, samochodem, statkiem itp.
- „ 11 — Podać, kto załaduje ładunek na obiekty „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“ (zleceniodawca, spedytor, czy PZŚr).
- „ 12 — Jeżeli załadunek dokonywany jest przez zleceniodawcę czy spedytora, podać formę załadunku.
- „ 13 — Podać pożądaną termin dostawy ładunku przez „Państwową Żeglugę Śródlądową“ do miejsca wyładowania.
- „ 14 — Podać kto wyładuje ładunek (zleceniodawca, spedytor, czy „Państwowa Żegluga Śródlądowa“).
- „ 15 — Jeśli wyładunek dokonywany jest przez zleceniodawcę, czy spedytora, podać normę wyładunku ton/godz.
- „ 16 — Podać skrótami, jakim środkiem komunikacyjnym będzie wykonany dalszy przewóz, ew., czy ładunki zostaną zmagazynowane w porcie: k — kolej, s — samochody, — b — statek, m — magazyn.
- „ 17 — Podać wagę ładunków wg przeznaczenia określonego w kol. 16.
- „ 18 i 19 Wypełnia „Państwowa Żegluga Śródlądowa“.

Zleceniodawca
Adres
Konto bankowe
R-k przesłać do

NADESŁAĆ DO DNIA 1-GO MIESIĄCA POPRZEDZAJĄCEGO M-C OPERACYJNY
DYREKCJI „PAŃSTWOWEJ ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ”

Zgłoszenie do operatywnego planu usług „Państwowej Żeglugi Śródlądowej”
b) przeładunki
na miesiąc 1950 r.

L. p.	Ładunek — nazwa	Waga	Miejsce przeładunku	Relacja	Data przeładunku	U w a g i
1	2	3	4	5	6	7
R a z e m.						

OBJAŚNIENIA:

Kolumna 1 — Liczba porządkowa ładunku.

„ 2 — Nazwa towaru wg taryfy „Państwowej Żeglugi Śródlądowej“.

„ 3 — Podać nazwę ładunku w tonach brutto.

„ 4 — Podać port względnie przeładownię, gdzie ma być dokonany przeładunek przez „Państwową Żeglugę Śródlądową“.

„ 5 — Podać relację, w jakiej ma być dokonany przeładunek, np. barka/wagon, barka/plac, wagon/plac itp.

„ 6 — Podać przewidywaną datę przeładunku wzgl. okres w jakim przeładunek ma zostać wykonany.

ODDZIAŁ
EKPOZYTURA

OPERATYWNY PLAN PRZEŁADUNKÓW NA MIESIĄC 1950 R.

..... dnia 1950 r

L.p.	ŁADUNEK — OPAKOWANIE	Miejsce przeładunku	Relacja	Załadunek ton	Wyładunek ton	P r z e ł a d u n e k						Bilans czasu pracy urzędzeń		Wyszczególnienie	Nr urzędzenia nośność	Nr urzędzenia nośność	Nr urzędzenia nośność	Nr urzędzenia nośność	R A Z E M	
						mechaniczny			zespoły robocze			Praca efektywna	Przerwa w pracy urzędzeń							
						Norma wydajności t/godz.	Współczynnik sprawności eksploatacyjnej	Czas pracy	Norma t/godz.	Praca	Czas operacji godz.									Zespół
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	1	2	3	4	5	
															I. Zdolność przeładunkowa wg planu rocznego 1) wydajność na 1 urządzenie na 1 godz. pracy efekt: t/godz. 2) współczynnik sprawności ekspl. 3) czas pracy godz/mies. 4) zdolność przeładunkowa ton					
															II. Przeładunek płatowany 1) wydajność na 1 urządzenie na 1 godz. pracy efektywnej t/godz. 2) współczynnik sprawności ekspl. 3) czas pracy — godz. 4) przeładunek — ton					
															III. Wyzyskanie zdolności przeładunkowej					
	R a z e m:																			

Sporządził
..... dnia

Sprawdził
..... dnia

Zatwierdził
..... dnia

Załącznik 1: protokół z narady wytwórczej z dnia

ÓBJAŚNIENIA:

Kolumna 1 — Lp. wg ładunków.

- „ 2 — Podaje Oddział „Państw. Żeglugi Śródlądowej“ na podstawie zgłoszeń do operatywnego planu usług.
- „ 3 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „
- „ 4 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „
- „ 5 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „
- „ 6 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „
- „ 7 — Norma techniczna urządzeń przeznaczonych do przeładunku danych ładunków.
- „ 8 — Stosunek wydajności faktycznej do normy technicznej, ustalony na naradach wytwórczych.
- „ 9 — Czas pracy otrzymujemy, dzieląc ilość ładunków (kolumna 5 lub 6) przez normę (kolumna 7) i mnożąc otrzymany iloraz przez współczynnik sprawności eksploatacyjnej.
- „ 10 — Norma wydajności pracy na 1 rob.-godz. ustalona na naradach wytwórczych.
- „ 11 — Ilość roboczo-godzin otrzymuje się, dzieląc ilość ładunków (kol. 5 lub 6) przez normę (kol. 10).
- „ 12 — Czas operacji należy planować na naradach wytwórczych.
- „ 13 — Ilość robotników potrzebną do wykonania danego przeładunku otrzymujemy dzieląc pracę (kolumna 11) przez planowany czas operacji (kolumna 12).
- „ 14 — Czas efektywny pracy urządzeń przeładunkowych bez uwzględnienia przerw.
- „ 15 — Planowane przerwy w pracy urządzeń przeładunkowych.

W tabeli urządzeń:

- wiersz I, 1 — Norma techniczna urządzenia wg planu rocznego.
- „ I, 2 — Współczynnik sprawności wg planu rocznego.
- „ I, 3 — Norma czasu pracy urządzenia na miesiąc wg planu rocznego.
- „ I, 4 — Iloczyn poprzednich trzech wierszy.
- „ II, 1 — Norma techniczna urządzenia wg stanu faktycznego na miesiąc operacyjny.
- „ II, 2 — Współczynnik sprawności ustalony przez narady wytwórcze.
- „ II, 3 — Czas pracy urządzenia w m-cu operacyjnym. Suma wiersza musi być zgodna z sumą kol. 9.
- „ II, 4 — Iloczyn poprzednich trzech wierszy.
- „ III, Iloraz II, 4 przez I, 4.

Do formularza dołączyć protokół narady wytwórczej, na której omawiany był plan operatywny.

ODDZIAŁ

OPERATYWNY PLAN PRZEŁADUNKÓW NA MIESIĄC 1950 R.

..... dnia 1950 r.

Przeciętna długość dnia pracy

L.p.	Relacja		Waga ładunku	Przewóz		B A R K I															do przeniesienia						
	Miejsce załadowania	Miejsce wyładowania		Odległość	P r a c a	I l o ś ć i t o n a ż					B i l a n s c z a s u							razem czas operacji	przebieg handlowy	przebieg techniczny	wskaźnik szybkości obrotu	czas operacji	ładunek na barkach	P r a c a			
						zanurzenie	współczynnik nośności	tonaż uży- mierzony	przeciętna nośność barki	ilość barek	przeładunek	drobne remonty	postoje dę- spozycyjne	czekanie na fale	j a z d a												
						cm	nośności	t o n	szk.	d n i / b a r k o - d n i							km/dzień								ton	t/km	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26		
A	Przeniesienie z poprzed- niego miesiąca																										
B	Przewozy rozpoczęte w miesiącu operatywnym																										
C	R a z e m:																										
	Puste przebiegi																										
	O g ó ł e m:																										

Sporządził:
..... dnia

Sprawdził:
..... dnia

Zatwierdził:
..... dnia

Barko-dni oferowane
" zaplanowane
Wykorzystanie barek

Tono-dni oferowane
" zaplanowane
Wykorzystanie tonażu

OBJAŚNIENIA :

- Kolumna 1 — LP. wg ładunków planowanych do przewozu.
- „ 2 — Dane wg zbiorczego zgłoszenia ładunków do operatywnego planu usług (kolumna 2),
- „ 3 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ (kolumna 3),
- „ 4 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ (kolumna 4),
- „ 5 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ (kolumna 5),
- „ 6 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ (kolumna 18),
- „ 7 — „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ (kolumna 19),
- „ 8 — Przyjąć przewidywane przeciętne zanurzenie tranzytowe w cm na m-c operacyjny,
- „ 9 — Stosunek nośności użytecznej przy danym zanurzeniu do nośności wymierzonej.
- „ 10 — Tonaż wymierzony barek otrzymuje się z podzielenia danych w kolumnie 5 przez kolumnę 9 (z dokładnością do 10 t).
- „ 11 — Przeciętna nośność barek przewidzianych do wykonania transportu danego ładunku.
- „ 12 — Ilość barek otrzymuje się z podzielenia danych w kolumnie 10 przez dane w kolumnie 11.
- „ 13 — Czas w dniach, barko-dniach wynika z formularza operatywnego planu przeładunków kolumna 9 względnie 12 dla przeładunków wykonanych przez „Państwową Żeglugę Śródlądową“, a dla przeładunków wykonywanych przez inne instytucje z formularza zbiorczego zgłoszeń ładunków do operatywnego planu usług kolumna 12 i 15. Podać w liczniku dni, w mianowniku barko-dni.
- „ 14, 15, 16, 17, 18, 19 — Czas planowany, podać w liczniku dni, w mianowniku barko-dni.
- „ 20 — Suma kolumn od 13 do 19. Podać w liczniku dni, w mianowniku barko-dni.
- „ 21 — Szybkość handlową oblicza się, mnożąc ilość barek (kolumna 12) przez odległość przewozu (kolumna 6) i dzieląc otrzymany iloczyn przez czas operacji w barko-dniach (kolumna 20).
- „ 22 — Szybkość techniczną oblicza się, mnożąc ilość barek (kolumna 12) przez odległość przewozu (kolumna 6), dzieląc otrzymany iloczyn przez sumę czasu jazdy za holem (kolumna 17) i samospławem (kolumna 18) lub przez czas jazdy barek z własnym napędem (kolumna 19).
- „ 23 — Stosunek szybkości handlowej do szybkości technicznej.
- „ 24 — Czas operacji w barko-dniach, przechodzący na miesiąc następny w przypadku, gdy cykl operacji przewozowych nie kończy się w miesiącu operacyjnym.
- „ 25 — Ilość tonaż-km, które wykonane zostaną w miesiącu następnym z tytułu niezakończenia operacji przewozowych.
- „ 26 — Tonaż znajdujący się na barkach w ostatnim dniu miesiąca operacyjnego.
- Barko-dni oferowane — ilość barek, stojących do dyspozycji przedsiębiorstwa w m-cu operacyjnym, pomnożona przez ilość dni miesiąca.
- „ planowane — ilość barek — kolumna 12 — pomnożona przez ilość dni miesiąca operacyjnego.
- Wykorzystanie barek — stosunek barko-dni planowanych do barko-dni oferowanych.
- Tono-dni oferowane — nośność barek wynikająca z zanurzenia stojących do dyspozycji przedsiębiorstwa w m-cu operacyjnym, pomnożona przez ilość dni w miesiącu.
- „ zaplanowane — tonaż ładunku zaplanowanego do przewozu w m-cu operacyjnym, pomnożona przez ilość barko-dni (kolumna 20), bez pustych przebiegów przez ilość barek (kol. 12), bez pustych przebiegów.
- A. Zamieścić na początku planu dane dotyczące niezakończonych operacji w m-cu poprzedzającym m-c operacyjny wg poszczególnych ładunków.
- A. Przewozy rozpoczęte w m-cu operacyjnym.
- C. Ostatnie pozycje planu — puste przebiegi barek.
- Do formularza załączyć protokół z narady wytwórczej, na której omawiany był plan operacyjny.

§ 11. Natychmiast po otrzymaniu zgłoszeń do operatywnego planu usług Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej” przystępują do opracowania operatywnego planu przewozów (załącznik 3 do niniejszej instrukcji).

§ 12. Oddziały „Państwowej Żeglugi Śródlądowej” przesyłają projekty operatywnego planu eksploatacyjnego Dyrekcji „Państwowej Żeglugi Śródlądowej” w terminie do dnia 18-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny.

§ 13. Operatywny plan eksploatacyjny opracowują Oddziały (Ekspozytury) „Państwowej Żeglugi Śródlądowej” przy udziale bezpośrednich wykonawców planu, przedstawicieli Organizacji Podstawowej PZPR, Rady Zakładowej i Związku Zawodowego.

IV. Postanowienia końcowe.

§ 14. Dyrekcja „Państwowej Żeglugi Śródlądowej” analizuje otrzymane projekty całości planu operatywnego i po wprowadzeniu w porozumieniu z oddziałami ewentualnych poprawek zatwierdza je i w terminie do dnia 28-go miesiąca poprzedzającego miesiąc operacyjny przesyła je Oddziałom do wykonania oraz Departamentowi Komunikacji i Łączności PKPG i Departamentowi Planowania Min. Komunikacji do wiadomości.

§ 15. Odcinkowe zadania wynikające z operatywnego planu eksploatacyjnego powinny być podane do wiadomości poszczególnym załogom i zespołom roboczym przez wywieszenie tych zadań na odpowiednich tablicach w miejscach pracy.

§ 16. Za należyte opracowanie i wykonanie planu operatywnego żeglugi śródlądowej odpowiedzialny jest Naczelny Dyrektor „Państwowej Żeglugi Śródlądowej”, a w części dotyczącej dostarczenia ładunków do przewozu kierownicy jednostek zgłaszających (§§ 3, 4 i 7).

§ 17. Wszelkie wnioski dotyczące zmian, uzupełnień itp. wynikające z realizacji niniejszej instrukcji, powinny być bezzwłocznie kierowane przez poszczególne jednostki do Dyrekcji „Państwowej Żeglugi Śródlądowej” oraz w odpisie do Departamentu Komunikacji i Łączności PKPG i do Departamentu Planowania Min. Komunikacji.

§ 18. 1. Naczelny Dyrektor „Państwowej Żeglugi Śródlądowej” jest odpowiedzialny za ścisłe przestrzeganie niniejszej instrukcji oraz za należyte wprowadzenie jej w życie.

2. Kierownicy jednostek zgłaszających ładunki do przewozu są odpowiedzialni za ścisłe przestrzeganie i należyte wprowadzenie w życie §§ 3, 4 i 7 niniejszej instrukcji.

§ 19. Do czasu należytego unormowania się pracy w zakresie operatywnego planowania eksploatacyjnego Dyrekcja „Państwowej Żeglugi Śródlądowej” ma prawo nie wprowadzać w życie § 15 niniejszej instrukcji.

§ 20. Instrukcja niniejsza obowiązuje od dnia 20 maja 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. Dr St. Jędrzychowski

180.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

I

MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 lipca 1950 r.

(Znak IN1-1515-50)

w sprawie zakresu i trybu bankowej kontroli technicznej inwestycji.

CZĘŚĆ I

Postanowienia ogólne

Podstawa prawna i przedmiot Instrukcji.

§ 1. 1. Instrukcja niniejsza wydana na podstawie § 28 Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie systemu sfinansowania inwestycji w roku 1950, jest w zakresie technicznej kontroli inwestycji dokonywanej przez banki, zarządzeniem wyko-

nawczym obowiązującym inwestorów, przedsiębiorstwa wykonawcze i finansujące je banki.

2. Postanowienia niniejszej Instrukcji określają zakres i tryb przeprowadzania bankowej kontroli technicznej.

Banki finansujące inwestycje.

§ 2. 1. Bankami finansującymi inwestycje są Bank Inwestycyjny oraz banki współdziałające: Bank Rolny, Bank Komunalny oraz Bank Rzemiosła i Handlu. Banki te uprawnione są do przeprowadzania kontroli niezależnie od tego, czy finansują inwestycje we własnym zakresie, czy też za pośrednictwem banków zastępczych. Banki zastępcze mogą być jedynie wyjątkowo powoływane do wykonywania czynności kontrolnych w zakresie powierzonym przez banki finansujące.

2. Bank Inwestycyjny jest upoważniony do sprawowania nadzoru nad wykonywaniem kontroli przeprowadzanej przez banki współdziałające.

Aparat kontrolny i jego uprawnienia.

§ 3. 1. Czynności kontroli technicznej wykonują banki finansujące inwestycje własnym aparatem technicznym o wysokich kwalifikacjach.

Ponadto banki finansujące uprawnione są do wykonywania kontroli siłami fachowymi w trybie oddzielnych zleceń.

2. Aparat kontroli technicznej, na zasadzie delegacji banku, jest uprawniony w każdej fazie do wykonywania kontroli, przeprowadzania niezbędnych badań technicznych odnośnie przygotowania i wykonywania inwestycji, uczestniczenia w komisjach odbiorczych i innych, oraz ma prawo wglądu do ksiąg handlowych, planów finansowych, bilansów, inwentarzy, dokumentów, rachunków, umów, zleceń, zamówień, kartotek i innych materiałów i dowodów związanych z działalnością inwestycyjną.

CZĘŚĆ II

Cel, podstawa i zakres bankowej kontroli technicznej.

Cel kontroli.

§ 4. 1. Kontrola techniczna ma na celu:

- ustalenie w zakresie technicznym podstaw dla finansowania,
- ocenę działalności inwestycyjnej inwestorów i wykonawców z punktu widzenia techniczno-ekonomicznego,
- utrwalanie dyscypliny inwestycyjnej.

2. Kontrola techniczna obejmuje, z punktu widzenia techniczno-ekonomicznego, w szczególności:

- stwierdzanie zgodności działalności inwestycyjnej z obowiązującymi przepisami oraz zgodności z zadaniami wyznaczonymi przez Plan Inwestycyjny, a w szczególności zgodności zaangażowań z potrzebami wynikającymi z zatwierdzonej dokumentacji technicznej oraz Roczego Planu Inwestycyjnego,
- ujawnianie i zwalczanie marnotrawstwa oraz nieprawidłowości i przekroczeń,
- ujawnianie możliwości obniżenia kosztów budownictwa i osiagania oszczędności oraz kontrolowanie stosowania zarządzeń oszczędnościowych,
- ocenę efektywności inwestycji oddawanych do użytkowania,
- opracowywanie dla władz kierujących inwestycjami lub kontrolujących ich wykonanie, opinii i wniosków na podstawie wyników bankowej kontroli technicznej.

Podstawy kontroli.

§ 5. Bankowa kontrola techniczna opiera się na:

- obowiązujących zarządzeniach i przepisach dotyczących realizacji zadań objętych Planem Inwestycyjnym,
- zatwierdzonej dokumentacji technicznej,
- treści wniosków inwestycyjnych opatrzonych klauzulą wykonalności.

Zakres wykonywania kontroli.

§ 6. 1. Bankowa kontrola techniczna nosi charakter badań pełnych lub też wrywkowych.

2. Zakres kontroli technicznej i jej szczegółowość określają kwartalne plany kontroli opracowywane przez banki

finansujące inwestycje w myśl § 23 Instrukcji z dnia 16.II.50 r. wydanej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz NIK w sprawie finansowania i kontroli inwestycji objętych Planem Inwestycyjnym.

CZĘŚĆ III

Przedmiot kontroli technicznej.

Przedmiot kontroli.

§ 7. Przedmiotem kontroli technicznej, zgodnie z § 4, jest badanie inwestycji poprzez badanie:

- a) działalności inwestorów,
- b) działalności przedsiębiorstw wykonawczych.

1. Badanie działalności inwestycyjnej inwestorów obejmuje w szczególności badanie czynności związanych:

- a) z przygotowaniem wykonania inwestycji,
- b) z odbiorem inwestycji,
- c) z zapewnieniem terminowości dostaw dóbr inwestycyjnych oraz zgodności ich z zamówieniami.

2. Badanie działalności przedsiębiorstw wykonawczych, jak również działalności własnej inwestora przy wykonawstwie systemem gospodarczym obiektu obejmuje ocenę:

- a) zgodności wykonania ze zleceniem (terminowość i jakość techniczna wykonania),
- b) prawidłowości organizacji budowy i stosowania właściwych metod pracy oraz osiągania oszczędności, pełnego stosowania zarządzeń oszczędnościowych i norm materiałowych,
- c) prawidłowości zabezpieczenia dostaw materiałowych oraz właściwych sił wykonawczych dla uniknięcia zahamowania wykonawstwa,
- d) terminowości fakturowania zgodnie z fizycznym (rzeczym) wykonaniem.

3. Bankową kontrolą techniczną działalności przedsiębiorstw wykonawczych objęte będą te elementy wykonania ich planu finansowo-produkcyjnego, które wymagają oceny technicznej.

CZĘŚĆ IV.

Tryb przeprowadzania bankowej kontroli technicznej.

Fazy kontroli technicznej.

§ 8. Bankowa kontrola techniczna jest wykonywana w następujących trzech fazach:

- a) kontrola wstępna,
- b) kontrola bieżąca,
- c) kontrola następną.

Kontrola wstępna.

§ 9. 1. Zadaniem kontroli wstępnej jest danie podstaw dla decyzji banku co do otwarcia wypłat w wyniku oceny:

- a) legalności inwestycji w zakresie dokumentacji inwestycyjnej,
- b) możliwości rozpoczęcia wykonywania inwestycji.

2. W zakresie kontroli wstępnej, bank finansujący, na podstawie złożonej mu dokumentacji oraz dowodów włączenia inwestycji do Planu Produkcyjnego, przedsiębiorstw wykonawczych, lub do planów dystrybucji dóbr inwestycyjnych, bada:

- a) plan realizacji inwestycji,
- b) zakres złożonej dokumentacji technicznej pod względem jej wymagalności dla danego typu inwestycji,
- c) racjonalność i właściwość projektowanych rozwiązań,
- d) prawidłowość kosztorysów i ich zgodność z projektem,
- e) stopień zapewnienia zaopatrzenia i wykonawstwa.

3. W przypadku stwierdzenia w toku kontroli wstępnej poważniejszych uchybień lub braków w dokumentacji, bank nie otwiera wypłat, natomiast zwraca dokumentację celem uzupełnienia w określonym terminie oraz zawiadamia władzę nadrzędną kontrolowanego o swej decyzji.

Kontrola bieżąca.

§ 10. 1. Zadaniem kontroli bieżącej jest dostarczenie podstaw:

- a) do oceny prawidłowości dokumentów uzasadniających wypłaty,
- b) do oceny działalności inwestorów i przedsiębiorstw wykonawczych.

2. W zakresie kontroli bieżącej bank bada:

- a) zgodności zaangażowań z rzeczowym zakresem inwestycji i planem ich realizacji na podstawie odpisów, umów, zleceń i zamówień,

- b) zgodność przebiegu realizacji inwestycji z planem i dokumentacją przyjętą przez bank oraz legalność robót dodatkowych,
- c) poziom kosztów wykonywania inwestycji,
- d) tempo wykonywania robót,
- e) przebieg przekazywania obiektów lub ich części do użytku (eksploatacji),
- f) wykonanie zadania obniżenia kosztów własnych budownictwa,
- g) zgodność rachunków przejściowych i ostatecznych ze stanem robót.

Kontrola następną.

§ 11. 1. Zadaniem kontroli następnej jest danie podstaw dla oceny wyniku działalności inwestycyjnej.

2. W zakresie kontroli następnej bank dokonuje analizy sprawozdania wynikowego inwestora z zakończonych inwestycji dla oceny jej efektywności.

Przeznaczenie wyników bankowej kontroli technicznej.

§ 12. Wyniki bankowej kontroli technicznej stanowią łącznie z bankową kontrolą finansowo-gospodarczą, podstawę finansowania inwestycji przez bank, oraz służą jako materiał dla opracowywania sprawozdań, opinii i wniosków dla organów nadzorczych (Ministerstwo Finansów, Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Inwestorzy Centralni, Najwyższa Izba Kontroli).

CZĘŚĆ V.

Charakter bankowej kontroli technicznej.

§ 13. Bankowa kontrola techniczna nie zastępuje wewnętrznej kontroli technicznej inwestorów i przedsiębiorstw wykonawczych lub innych organów kontrolnych w Państwie i nie zmniejsza odpowiedzialności za właściwe wykonanie Planu Inwestycyjnego.

Postanowienia szczególne.

§ 14. 1. Postanowienia niniejszej Instrukcji dotyczą kontroli wszelkiej działalności inwestycyjnej wykonywanej w ramach Planu Inwestycyjnego, a więc tytułów inwestycyjnych objętych wnioskami zaliczonymi do wniosków tajnych, poufnych i tylko do użytku służbowego. Czynności kontrolne banki przeprowadzają z zachowaniem przepisów o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej.

2. Bankowej kontroli technicznej nie podlegają jedynie inwestycje wyłączone przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego.

3. W celu umożliwienia bankom dysponowania materiałami niezbędnymi dla przeprowadzenia bankowej kontroli technicznej utrzymuje się nadal w mocy obowiązki nałożone na inwestorów Instrukcją z dnia 16 lutego 1950 r. wydaną przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych Planem Inwestycyjnym (Cz. VII, § 32 i § 33).

§ 15. Instrukcja niniejsza stosuje się do wszystkich inwestycji objętych Planem Inwestycyjnym na rok 1950 oraz planami inwestycyjnymi lat następnych.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
w z. Dr St. Jędrzychowski
MINISTER FINANSÓW K. Dąbrowski

181.

PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 20 czerwca 1950 r.
(Znak IN5D-F-2/1/-44)

w sprawie przyspieszenia zamówień na aparaturę naukowo-badawczą i pomiarową z importu.

Departament Inwestycji został powiadomiony przez Departament Importu MHZ, że realizacja planu importu inwestycyjnego w zakresie zamówień na aparaturę naukowo-badawczą i pomiarową postępuje w bardzo wolnym tempie, co zagraża niewykorzystaniem bieżących możliwości dostaw, zwłaszcza z ZSRR i z krajów demokracji ludowej.

W związku z tym Departament Inwestycji wzywa do niezwłocznego przesłania zaplanowanych na rok bieżący zamówień na wyżej wymienioną aparaturę do właściwych branzowo central handlowych oraz do szybkiego załatwienia odnośnych wniosków importowych, przedkładanych w Ministerstwach do zatwierdzenia pod względem zgodności zapotrzebowania z planem inwestycyjnym, oraz dla uzyskania orzeczenia o niemożności wyprodukowania w kraju.

Aparaturę typową należy zamawiać w Centrali Technicznej, Centrali Handlowej Przemysłu Elektrotechnicznego, w Biurze Sprzedaży Narzędzi CHP Met. oraz w „Centrosanie”, które to przedsiębiorstwa dokonują zbiorczych zamówień importowych w centralach handlu zagranicznego. Aparaturę specjalną powinni inwestorzy zamawiać bezpośrednio przez centrale handlu zagranicznego po uzyskaniu zatwierdzenia odnośnych wniosków importowych w trybie ustalonym zarządzeniem PKPG — Departament Inwestycji z dnia 23.VI.1949 r. znak I. N. 7-E-2—1.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Dr K. Secomski

182.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT INWESTYCJI**

z dnia 30 czerwca 1950 r.

(Znak IN5D-F-2/1/-35)

w sprawie sporządzenia planu zamówień importowych na maszyny, urządzenia, sprzęt i inwentarz wymagające zakontraktowania w roku 1951 dla zaopatrzenia inwestycji po roku 1951

Celem uzyskania materiałów niezbędnych dla pełnego zaplanowania na 1951 rok działalności inwestorów i ich służb zaopatrzenia oraz działalności przedsiębiorstw handlu zagranicznego i Ministerstwa Handlu Zagranicznego, jak również dla celów bilansu maszyn w planie 6-letnim, Departament Inwestycji poleca, co następuje:

1. Inwestorzy naczelni sporządzą zestawienia potrzeb w zakresie importu maszyn, urządzeń, sprzętu i inwentarza, które dają się ustalić na podstawie posiadanej dokumentacji technicznej i które z uwagi na długie okresy produkcyjne wymagają zakontraktowania za granicą w roku 1951 dla zapewnienia realizacji planów inwestycyjnych na następne lata.

2. Zestawienie należy sporządzić na załączonych formularzach wg wzoru M5 „dla tytułu inwestycyjnego” i wg wzoru M6 „zestawienie zbiorcze” i przesłać do centralnych inwestorów 5 podpisanych egzemplarzy każdego wzoru do dnia 10.VIII.1950 r.

3. Centralni inwestorzy zbadają zapotrzebowania pod względem rzeczowym i prześlą 4 podpisane egzemplarze każdego wzoru do Departamentu Inwestycji PKPG do dnia 30.VIII.1950 r.

4. Departament Inwestycji zbada zapotrzebowania w porozumieniu z Komisją Bilansu Maszyn oraz Pełnomocnikiem do spraw Dostaw i Umów Inwestycyjnych i poda centralnym inwestorom do wiadomości, wykaz zatwierdzonych i skreślonych zapotrzebowań, jak też decyzje co do ewentualnego włączenia niektórych pozycji zapotrzebowania do planu produkcji krajowej.

5. Przed sporządzeniem zapotrzebowań naczelni inwestorzy obowiązani są zasięgnąć opinii wytwórców krajowych (biur sprzedaży) co do niemożności wyprodukowania danych urządzeń w kraju.

6. Formularze wzór M5, stanowiące wykaz zapotrzebowania dla jednego tytułu inwestycyjnego, należy wypełnić w następujący sposób:

Nagłówek: — Na każdym arkuszu należy wpisać:

- a) nazwę inwestora centralnego, naczelnego, bezpośrednio,
- b) nazwę tytułu inwestycyjnego, w planie 6-letnim,
- c) Nr wniosku inwestycyjnego, odnoszącego się do danego tytułu w planie roku 1951,
- d) numer bieżący arkusza.

Rubr. 1 — Nie wymaga objaśnień.

Rubr. 2 — Nazwę obiektu należy podać w tym samym brzmieniu, jak to zgłoszone zostało do 6-letniego planu inwestycji.

Rubr. 3 — Rodzaj zatwierdzonej dokumentacji technicznej należy oznaczyć wg zasad podanych w Instrukcji Nr 22 dla wypełnienia rubryki 3 arkusza M1.

Rubr. 4 — Symbole grup maszyn należy wpisywać wg zasad podanych w Instrukcji 22 dla wypełnienia rubryki 4 arkusza M1.

Rubr. 5 — Nazwy i charakterystyki przedmiotów należy podawać z dokładnością i wg zasad ustalonych dla wypełnienia zapotrzebowań na formularzach M1, stosownie do Instrukcji Nr 22.

Rubr. 6 — Nie wymaga objaśnień.

Rubr. 7 i 8 — Cena jednostkowa i wartość ogólna powinna odpowiadać ofertowym lub orientacyjnym cenom przeliczonym z walut zagranicznych na złote po obowiązującym kursie z doliczeniem dopłat obowiązujących przy imporcie (mnożnik 600 zł za 1 dol. przy samochodach i maszynach biurowych, dla innych dóbr — 400 zł za 1 dol.).

Rubr. 9 do 16 — Podać ilości i wartości dostaw przewidywanych na poszczególne lata.

Rubr. 17 — Podać krótkie uzasadnienie konieczności importu ze wskazaniem przedsiębiorstwa zbytu lub instytucji albo ministerstwa, które stwierdziło na piśmie, że dane przedmioty nie mogą być dostarczone w kraju w żądanym terminie.

7. Formularze wzór M6 „zestawienie zbiorcze” należy wypełniać według następujących zasad:

Nagłówek — Nazwę inwestora centralnego i naczelnego oraz numer bieżący arkusza, należy wpisać na każdym arkuszu.

Rubr. 1 — Nie wymaga objaśnień.

Rubr. 2 — Symbole grup maszyn należy wpisywać w kolejności zgodnej z uszeregowaniem wg „Spisu grup maszyn” zawartego w instrukcji Nr 22. Na jednym arkuszu należy wpisywać tylko maszyny należące do jednej grupy w drugim stopniu kwalifikacji. Nie wolno zatem na tym samym arkuszu wyszczególniać maszyn i urządzeń hutniczych, np. z grupy D. 1 (a-k) i jednocześnie obrabiarek z grupy D. 4 (a-s). Ograniczenie to jest potrzebne dla ułatwienia podziału zapotrzebowań na grupy branzowe przy badaniu przez Komisję Bilansu Maszyn.

Rubr. 3 — Nazwy i charakterystyki przedmiotów należy podawać z tą samą dokładnością jak w rubryce 5 formularza M5.

Rubr. 4 — Podać łączną ilość jednostkowych przedmiotów, wyszczególnionych na formularzach M5 dla wszystkich podległych inwestorów bezpośrednich.

Rubr. 5 i 6 — Cena jednostkowa i wartość ogólna powinna być podawana zgodnie z wartościami podanymi w rubr. 7 i 8 na formularzu M5.

Rubr. 7 — Podać nazwę polskiego przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, które powinno zawrzeć kontrakt z dostawcą zagranicznym.

Rubr. 8 — Podać nazwę kraju (lub krajów), z których inwestor chce otrzymać zapotrzebowane maszyny. W braku orientacji można nie podawać.

Rubr. 9 do 16 — Podać ilości i wartości dostaw przewidywane na poszczególne lata.

Rubr. 17 — Podać nazwy inwestorów bezpośrednich i ewentualnie numery zakładów, dla których są przeznaczone przedmioty wymienione w danej pozycji.

Rubr. 18 — Podać ilości sztuk przedmiotów wymienionych w danej pozycji i przeznaczonych dla poszczególnych inwestorów bezpośrednich.

8. Wartości podane w rubrykach 10, 12, 14 i 16 należy podsumować na końcu zestawienia inwestora naczelnego.

9. Inwestorzy centralni sporządzą na formularzu M6 zbiorcze zestawienie wartości ogólnych potrzeb inwestorów naczelnych — wpisując w rubryce 3 skrócone nazwy tych inwestorów, w rubrykach zaś 10, 12, 14 i 16 sumaryczne zestawienie wartości ich zapotrzebowań, podsumowując te wartości dla całego resortu. Zestawienie takie nadesłają inwestorzy centralni w 2-ech egzemplarzach wraz z czterema egzemplarzami szczegółowych zestawień M5 i M6 inwestorów naczelnych.

10. W razie otrzymania niedostatecznej ilości formularzy należy sporządzić je we własnym zakresie.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Dr K. Secomski

Plan zamówień importowych

Zał. do pisma okólnego PKPG
znak IN5D-F-2/1-35 z dnia 30.6.1950 r.

Wzór M 5

na maszyny, urządzenia, sprzęt i inwentarz, wymagające zakontraktowania w roku 1951 dla zaopatrzenia inwestycji po roku 1951.

Nr wniosku inwestycyjnego na
rok 1951

Dla tytułu inwestycyjnego

Arkusze Nr

Lp.	Nazwa obiektu	Rodzaj zatwierdzonej dokumentacji technicznej	Symbol grupy maszyn	Nazwa przedmiotu i charakterystyka	Ilość sztuk lub kompleatów	Cena jedn. w tys. zł.	Wartość ogólna w tys. zł.	Ilość i wartość oczekiwanej dostawy w tys. zł.								Uzasadnienie konieczności importu
								1952		1953		1954		1955		
								Ilość	Wartość	Ilość	Wartość	Ilość	Wartość	Ilość	Wartość	
1			4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17

Plan zamówień importowych

Zał. do pisma okólnego PKPG
znak IN5D-F-2/1-35 z dnia 30.6.1950 r.

Wzór M 6

na maszyny, urządzenia, sprzęt i inwentarz, wymagające zakontraktowania w roku 1951 dla zaopatrzenia inwestycji po roku 1951.

Arkusze Nr

Lp.	Symbol grupy maszyn	Nazwa przedmiotu i charakterystyka	Ilość sztuk lub kompleatów	Cena jednostkowa w tys. zł.	wartość całkowita w tys. zł.	Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego	Proponowany kraj zakupu	Ilość i wartość oczekiwanej dostawy w tys. zł.								Inwestor bezpośredni Zakład lub przedsiębiorstwo	szk.
								1952		1953		1954		1955			
								Ilość	Wartość	Ilość	Wartość	Ilość	Wartość	Ilość	Wartość		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18

183.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT KOSZTÓW I POLITYKI CEN**

z dnia 3 lipca 1950 r.
(Znak CE1OD-08-07 8)

w sprawie warunków ubezpieczenia od ognia mienia pracowniczego w zakładach przemysłowych.

Nawiązując do punktu 1 zmian do umowy ramowej z dnia 14 stycznia 1949 r., zawartej między Min. Przemysłu i Handlu i PZUW (zał. Nr 1 do Pisma Okólnego Nr 13 z dnia 29 grudnia 1949 r., znak: CE9D-11-07), Departament Kosztów i Polityki Cen podaje zasady ubezpieczenia od ognia mienia pracowników w zakładach przemysłowych, ustalone w porozumieniu z Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych.

1. Niżej wyszczególnione mienie wszystkich pracowników zatrudnionych w zakładach przemysłowych, podległych ministerstwu, które przyjęły do stosowania postanowienia umów ramowych, zawartych przez Min. Przemysłu i Handlu i PZUW w przedmiocie ubezpieczenia, w brzmieniu obecnie obowiązującym -- podlega obowiązkowi ubezpieczenia od ognia od dnia 1 stycznia 1950 r.

2. Za mienie pracownicze objęte ubezpieczeniem uważa się odzież (ubranie, bielizna, płaszcz wzgl. futro), obuwie i rowery znajdujące się na terenie zakładu pracy w związku z zajęciami zawodowymi pracowników, szkoleniem, zebraniem itp. Obowiązkowi ubezpieczenia nie podlega mienie w mieszkaniach prywatnych bądź służbowych znajdujących się na terenie zakładu pracy lub poza nim; to ostatnie może być ubezpieczone przez pracownika na jego koszt — na zasadach ogólnych warunków umownych ubezpieczeń PZUW.

3. Przeciętna wartość mienia jednego pracownika podlegająca ubezpieczeniu będzie ustalona przez zakład pracy w granicach od 20.000 do 40.000 zł. Kwota przyjęta dla jednego pracownika stanowi wartość przeciętną mienia pracowniczego po potrąceniu średniego stopnia zużycia w wysokości 33¹/₃% od wartości tegoż mienia w stanie nowym.

4. Składka za ubezpieczenie mienia pracowniczego została ustalona w wysokości 0,65‰. Od składki tej nie będą udzielane żadne rabaty.

5. Ubezpieczający (zakład pracy) zawiadomi PZUW o wysokości ogólnej sumy ubezpieczenia mienia pracowniczego, bez podawania ilości pracowników i kwoty przyjętej dla jednego pracownika. Ubezpieczający zobowiązany jest do zawiadomienia PZUW o wszelkich zmianach dotyczących wysokości sumy ubezpieczenia.

6. Odpowiedzialność PZUW z tytułu ubezpieczenia mienia pracowniczego obejmuje szkody powstałe w tym mieniu wyłącznie w wypadku pożaru lub wybuchu na terenie zakładu pracy.

PZUW nie ponosi odpowiedzialności za szkody:

- a) spowodowane w czasie normalnej pracy przez rozpalony metal, iskry, płomień palników, pozostawienie mienia w nieodpowiednich pomieszczeniach narażonych na działanie wysokiej temperatury itp.
- b) w mieniu stanowiącym własność zakładu pracy (ubrania ochronne); to ostatnie podlega obowiązkowi ubezpieczenia łącznie z towarami.

Ubezpieczenie nie obejmuje pieniędzy, walorów i kosztowności (złote i srebrne zegarki, pierścionki, papierośniki, spinki, automatyczne pióra, ołówki itp.).

7. Mienie pracownicze ubezpieczone jest na pierwsze ryzyko w granicach ogólnej sumy ubezpieczenia, obliczonej dla danego zakładu pracy w sposób podany w p. 3 niniejszego pisma.

W wypadku, gdy ogólna suma ubezpieczenia mienia pracowniczego będzie mniejsza od wysokości szkody, ustalonej wg cen rynkowych z potrąceniem 33¹/₃% na zużycie — różnica zostanie pokryta z ogólnej sumy rezerwowej obowiązującej dla zakładu pracy z tytułu ubezpieczenia od ognia budynków, maszyn, urządzeń i mienia pracowniczego (patrz § 6 Instrukcji Nr 1 z dnia 15 kwietnia 1950 r. w sprawie ubezpieczeń majątkowych i osobowych).

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU

Bronisław Elstajń

184.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT INWESTYCJI**

z dnia 4 lipca 1950 r.
(Znak IN5D-F-2/1-47)

w sprawie sporządzenia dodatkowego planu zaopatrzenia inwestycji w maszyny, urządzenia, sprzęt i inwentarz na rok 1950.

W związku z zatwierdzeniem w dniu 25 czerwca br. przez Radę Ministrów Dodatkowego Planu Inwestycyjnego na rok 1950 poleca się, co następuje:

1. Inwestorzy Centralni zarządzają podległym im inwestorom bezpośrednim, którzy partycypują w dodatkowym planie, sporządzenie w terminie do dnia 30 lipca br. dodatkowych planów zaopatrzenia w maszyny, urządzenia, sprzęt i inwentarz potrzebny dla realizacji planu dodatkowego.

2. Inwestorzy naczelni skorygują te plany i sporządzą zestawienia zbiorcze oraz odrębne zestawienia dóbr inwestycyjnych importowanych, przy czym w zakresie środków transportowych, wobec ustalenia przez „Motozbyt“ przydziałów z importu i z remontów, te ostatnie należy ująć jako pochodzące z kraju.

3. Ze względu na krótki okres czasu pozostały do realizacji planu dodatkowego należy w dodatkowym planie zaopatrzenia wykazywać tylko takie dobra inwestycyjne, które rzeczywiście będą możliwe do uzyskania przed 31.XII. 1950 r. Będą to dobra pochodzące:

- a) z produkcji krajowej (lub z CBOM),
- b) ze składów konsygnacyjnych Centrali Technicznej,
- c) z przydziałów „Motozbytu“,
- d) z importu.

4. Przy sporządzaniu zestawień należy stosować przepisy instrukcji Nr 8 PKPG, tzn. podział na przedmioty zamówione i niezamówione, symbolikę wg spisu grup maszyn i urządzeń, dokładną charakterystykę przedmiotów i wszystkie inne dane wymagane w formularzach M2 i M3.

5. Inwestorzy bezpośredni przy sporządzaniu zestawienia swych potrzeb wypełnią jednocześnie karty zapotrzebowania CBOM umieszczając w rubryce 15 napis: „Dodatkowy Plan Inwestycyjny 1950 r.“ i prześlą je do Inwestorów Naczelnych, którzy po sprawdzeniu i zatwierdzeniu prześlą je do Centralnego Biura Obrotu Maszynami.

6. Inwestorzy Centralni nadesłają skorygowane zbiorcze plany Inwestorów Naczelnych M2 (w 1 egz.) i M3 (w 3 egz.) do Dep. Inwestycji PKPG w terminie do dnia 15 sierpnia br.

7. Akceptowane zestawienia M2 i M3 oraz zatwierdzone odnośne dodatkowe wnioski inwestycyjne, będą podstawą dla realizacji zamówionych dóbr inwestycyjnych, zapotrzebowanych w ramach dodatkowego planu.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Dr K. Secomski

185.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT KOORDYNACJI PLANÓW
GOSPODARCZYCH
I DEPARTAMENT TECHNIKI**

z dnia 5 lipca 1950 r.
(Znak TE8-5-14)

w sprawie trybu zamawiania fachowych czasopism zagranicznych dla urzędów, instytucji i przedsiębiorstw uspołeczniionych na r. 1951.

Celem zapewnienia normalnej dostawy fachowych czasopism zagranicznych dla potrzeb urzędów, instytucji i przedsiębiorstw uspołeczniionych na r. 1951 zaleca się, co następuje:

1) Przedsiębiorstwa, urzędy i instytucje gospodarki uspołecznionej przesyłają zamówienia na formularzach wg załączonego wzoru przez zwierzchnie instytucje do właściwego ministerstwa.

2) Zamawiający wypełnia dla każdego kraju oddzielny formularz.

3) Przedsiębiorstwa przesyłają wypełnione zamówienia do zwierzchnich instytucji (Centralnych Zarządów i jednostek podległych bezpośrednio ministerstwu).

4) Centralne Zarządy, jednostki podległe bezpośrednio ministerstwu, przeprowadzają rzeczową kontrolę przesłanych do nich zamówień, akceptują je przez podpisanie u dołu formularza i przesyłają je do właściwego ministerstwa lub Centralnego Urzędu (Departament Techniki, lub Dep. Produkcji i Techniki).

5) Departamenty Techniki (Produkcji i Techniki) w porozumieniu z Dep. Planowania (w odniesieniu do czasopism gospodarczych), przeprowadzają kontrolę zamówień, akceptują je i przesyłają do Państwowego Przedsiębiorstwa Kolportażu „Ruch” — Dział Zagraniczny, Warszawa, Pl. 3 Krzyży 16.

6) Ministerstwa i Centralne Urzędy nie posiadające Departamentów Techniki (Techniki i Produkcji) ustala, które Departamenty (Biura) powinny przeprowadzić kontrolę zamówień i przesyłać je do PPK „Ruch”.

7) Stowarzyszenia Inżynierów i Techników mogą składać zamówienia za pośrednictwem Sekretariatu Generalnego Naczelnej Organizacji Technicznej, który po zaakceptowaniu kieruje je do PP Kolportażu „Ruch”.

8) Ustala się następujące nieprzekraczalne terminy składania przez Ministerstwa i Centralne Urzędy zamówień w PP Kolportażu „Ruch”:

- a) dla czasopism krajów pozaeuropejskich najpóźniej do dnia 15.IX.br.
- b) dla pozostałych czasopism zagranicznych najpóźniej do dnia 1.X.br.

P P Kolportażu „Ruch” zapewnia dostawę czasopism zagranicznych w r. 1951 jedynie w przypadku terminowego złożenia zamówień. **Opóźnione zamówienia nie będą realizowane przez P P Kolportażu „Ruch” w pierwszym terminie i za ich dostawę P P K „Ruch” nie przyjmuje odpowiedzialności.**

9) Odpowiednio do ustalonych powyżej terminów, Ministerstwa i Centralne Urzędy określają terminy składania wypełnionych formularzy przez podległe jednostki organizacyjne.

10) Przedsiębiorstwa i instytucje zamawiające zapewnią odpowiednie sumy w swoich planach finansowych wzgl. budżetach na opłatę abonamentów Państwowemu Przedsiębiorstwu Kolportażu „Ruch”. Sumy te winny być umieszczone w pozycjach „na abonament czasopism fachowych”, bez wyszczególnienia, iż przeznaczone są na zakup czasopism zagranicznych.

11) Zarówno zamawiający jak i instytucje kontrolujące winny zwracać uwagę z jednej strony na konieczność śledzenia z pomocą czasopism za postępami światowej nauki i techniki, w szczególności za postępami radzieckiej nauki i techniki, z drugiej zaś na konieczność oszczędnego wydatkowania dewiz (w szczególności dolarów USA, funtów szterlingów, franków szwajcarskich, koron szwedzkich itd.).

12) Przypomina się, iż zamówienia na książki zagraniczne należy w dalszym ciągu kierować przez właściwe ministerstwo lub Centralny Urząd do „Domu Książki”, Biuro Importu i Eksportu, Warszawa, ul. Wiejska 16.
1 załącznik.

DYREKTOR DEPARTAMENTU KOORDYNACJI
PLANÓW GOSPODARCZYCH **Dr Bronisław Minc**
V. DYREKTOR DEPARTAMENTU TECHNIKI
inż. **I. Bursztyn**

Załącznik do pisma okólnego PKPG
znak TE8-5-14 z dnia 5.7.1950 roku.

Ministerstwo.....	Zamówienie na zagraniczne techniczne i gospodarcze czasopisma	Kraj.....
(Nazwa instytucji zamawiającej)	Dokładny adres zamawiającego	

Prosimy uprzejmie o zamówienie wymienionych poniżej czasopism na r. 1951.

Należność za zamówione czasopisma wzgl. zaliczki na poczet należności wpłacimy na żądanie

..... dnia 1950

(podpis i pieczęć zamawiającego)

Lp.	Nazwa czasopisma (w oryginale)	Miejsce wydania czasopisma	Bliższy adres wydawnictwa	Ilość egz.	Uwagi
1	2	3	4	5	6

Akceptowane:

dnia 1950 dnia 1950

Pieczęć i podpis jednostki podległej bezp. Ministerstwu wzgl. Centr. Urzędowi	pieczęć i podpis Ministerstwa wzgl. Centr. Urzędu
---	---

SPROSTOWANIE.

W zarządzeniu Przewodniczącego PKPG z dnia 21.VI. 1950 r. w sprawie powołania komisji do spraw uporządkowania gospodarki materiałami budowlanymi (Biuletyn PKPG nr 14, poz. 165) prostuje się następujące błędy:

- 1) w § 5 ust. 3 zamiast słów „zastępcy co najmniej” powinny być słowa „zastępcy i co najmniej”;
- 2) w § 6 zamiast słów „na zasadzie zgodnie” powinny być słowa „na zasadzie umowy, zgodnie”;
- 3) w § 8 zamiast słów „podwyższą się” powinny być słowa „podwyższa się”.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, Foksal 15, tel. 7-39-45.

PRENUMERATA: kwartalna 540 zł, półroczna 1.080 zł, roczna 2.160 zł.

PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-14000

Cena numeru 60 zł.